

PHẦN 22

Thời gian như gió thoảng phút chốc ba tháng đã trôi qua.

Trông thời gian đó, Tạ Cách Luân hết bồi bạn Lộ San khiêu vũ, đi chơi đêm. Chàng và nàng đã tự do nói chuyện trên xe hoặc trên đường phố, không còn sợ ai dòm ngó. Luân hỏi nàng:

- Lộ San, đến bao giờ em mới chịu kết hôn với anh?
- Lúc nào anh muốn là được. Anh có thích không?

Tạ Cách Luân càng dạn dĩ hơn:

- Anh nghĩ đã đến lúc anh thích, bây giờ anh muốn chính thức kết hôn cho rồi. Thực ra chúng ta cũng như vợ chồng chánh thức chớ còn gì nữa.

- Anh hư vậy, lại còn nói nữa.
- Nói yêu em thì đúng hơn, chứ đừng trách anh hư.
- Hay, hay, hay...
- Bây giờ chúng ta nên chính thức bàn đến ngày kết hôn đi.
- Trừ ngày 13 và ngày thứ năm, còn anh chọn ngày nào cũng được.
- Anh đã xem lịch rồi, 10 ngày sau có một ngày tốt nhất.

Lộ San rất thích thú, ôm chặt chàng vào lòng, nàng tỏ vẻ lo lắng:

- Anh à, sao em sợ tổ chức rầm rộ lễ cưới quá đi.
- Anh hoàn toàn tôn trọng ý kiến của em.
- Hay lắm, chúng ta sẽ tính lại xem.
- Em tính cuộc hôn lễ của chúng ta ra sao?
- Em rần sức thuyết phục cha mẹ em rồi.
- Thuyết phục điều gì?
- Em chỉ muốn lập chứng thư hôn nhân mà thôi.
- Thế thì hay lắm.

- Sau khi lập chứng thư hôn thú, không nên mời khách khứa nào đến dự cả.
  - Rồi sau đó, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật?
  - Không, kể từ đó anh vẫn đi làm việc như thường lệ.
  - Ý! Coi sao được.
  - Sau đó mình sẽ bỏ khuyết không được sao?
  - Được chứ. Lời của em đối với anh là thánh chỉ.
  - Không phải vậy, mà mình biết tôn trọng lẫn nhau là đủ rồi. Cách Luân! Nếu em ở không phải với anh thì anh cứ thẳng tay phê bình những gì em làm sai quấy.
  - Con chim nhỏ đáng yêu ơi! Em có gì gọi là ở không phải với anh.
  - Được anh ôm ấp thương yêu thì cũng đủ hạnh phúc rồi.
  - Lộ San! Công việc của chúng ta cùng tính với nhau, ba má và chị của em đã đồng ý chứ?
  - Em đã cố gắng thuyết phục, nên gia đình đã đồng ý.
  - Thế thì hay lắm.
  - Ngoại trừ vàng bạc của cha mẹ thì mình không có quyền chớ vấn đề hôn nhân thì mình phải quyết định lấy, cha mẹ em đã tôn trọng ý kiến của em rồi đó.
  - Thế là chúng ta không còn trở ngại gì cả!
  - Kết quả là không trở ngại gì cả!
- Trong đầu óc Lộ San no lảng vảng những nghi thức hôn lễ cùng Tạ Cách Luân. Nàng nghĩ nghi thức này cũng như lần trước, nhưng thật đơn giản và long trọng hơn.
- Lộ San! Thấy nàng không trả lời, chàng lắc mạnh vai nàng hỏi tiếp? Lộ San!
  - Hả! Anh nói gì, em ở đây chứ đâu?
  - Mình đang ngồi trên xe xích lô. Em đang nghĩ gì vậy?
  - Nghĩ đến việc hay lắm, bây giờ chưa tiện nói với anh.

- Anh cho em biết, sự làm việc của anh tại Đài Bắc cũng không khác gì tại nước Mỹ, khi anh và em kết hôn xong, anh sẽ viết thư cho cha mẹ và em của anh biết.

- Để gia đình không trách anh khinh xuất.

- Thực ra chứng thư kết hôn rất long trọng và đầy đủ lắm rồi. Em yên chí, cha mẹ anh không thể chê con dâu đẹp như em.

- Em rất mong muốn như vậy.

- Lộ San! Hãy vén mui xe lên.

- Chi vậy? Bên ngoài trời còn mưa lớn.

- Anh muốn hôn em, bằng không thì đâu còn dịp.

Bỗng nàng nhớ lại Cốc Minh, nàng xét ra bọn nam giới cùng thế đó cả. Nhưng Cốc Minh không thú vị bằng Tạ Cách Luân. Chẳng những Lộ San đối với Cốc Minh và gia đình chàng không chút hối hận, lại càng giận Cốc Minh nữa là khác.

Qua cơn mưa, xe về đến nhà. Hai người cùng diu nhau vào nhà. Lộ San nói:

- Xe tới mau quá anh há?

- Lộ San! Anh không đưa em vào nhà nhé.

- Cũng được.

- Hẹn gặp lại.

Lộ San nhận chuông. Cô tớ gái mở cửa, nàng vào nhà, theo lời cô tớ gái thì cha mà nàng không có tại nhà. Nàng đến phòng của Lộ Ni mà xô cửa vào:

- Chị ơi! chị chưa ngủ sao?

- Chị đang xem sách. Chà, mắc mưa ướt dầm rồi hả?

- Nè chị xem, có ướt át gì đâu.

- Tạ Văn Chi đưa em về hả?

- Đương nhiên rồi! chị à, trên đời này em chỉ thấy có anh Không Vân là chàng trai không chịu đưa bạn gái đi thôi.

- Anh ấy thì ngẫu nhiên mới đưa chị đi.

- Chị không trách cái sự ngẫu nhiên ấy sao?
- Lắm khi ngẫu nhiên chị cũng không cho ảnh đưa nữa.
- Sao lạ vậy?
- Chỉ sợ lãng phí thì giờ của ảnh.
- Xin lỗi, em không bao giờ tán thành biện pháp của chị, nếu thế thì anh ấy không khác một đứa trẻ, vì anh ấy không hiểu ái tình là gì.
- Chị có lý do lượng thứ cho ảnh.
- Em rất phải đối anh Khổng Vân, may mà em không phải là con trai, bằng không thì em sẽ quyết đấu với ảnh.
- Thế mà chị rất thích hành động của anh ấy, chỉ vì chị rất chán cái thói dao búa. Khổng Vân thường nói: Những chàng trai dẹt mộng tình bằng hình thức hào nhoáng là những lối làm tình bề mặt.
- Tuy anh ấy nói thì nghe hay lắm, nhưng chưa biết hành động của ảnh có theo lời nói không?

Lộ Ni mỉm cười tin tưởng:

- Khổng Vân có tánh đặc biệt, nhưng lòng dạ của ảnh rất dễ dãi và tự trọng, chị chưa hề thấy một chàng trai nào khi gặp người đẹp thì giọng rất e thẹn và cúi mặt xuống.
- Em không muốn nói nhiều nữa, chỉ hỏi chị, bao giờ Khổng Vân đến nhà mình?
- Anh ấy bao giờ muốn đến là đến, nhưng ảnh rất lo...
- Mặc lo đánh giày hả?

Nói xong nàng sợ tổn thương lòng tự tôn của chị, nên nàng le lưỡi mà quay mặt sang nơi khác. Nhưng Lộ Ni không lấy đó làm xấu, trái lại nàng nói:

- Gần đây anh ấy vẫn nhờ vào công việc đánh giày, nếu ảnh đồng ý chị sẽ giúp ảnh.
- Chị giúp đánh giày hả?
- Có gì mà làm không được?

- Chỉ vì yêu mà giúp đánh giày với người yêu. chị à, tình yêu của chị quá thật là vĩ đại, nếu có giải "Nobel" về ái tình chắc chắn sẽ về tay chị.

- Đã bàn luận ái tình thì phải hiểu rõ ý nghĩa của nó, khi muốn kết hôn, phải tìm một chàng trai yêu chân thành, bằng không thì ở vậy còn hơn.

- Em cảnh cáo chị, người con gái với mớ tuổi 25 thì thời son trẻ bắt đầu chầm dứt rồi.

- Vì thế, em ly hôn không bao lâu lại làm ồn lên, phải kết hôn cho được mới nghe?

- Em không thể nào chịu nổi cuộc sống trên đời này không tiền tài, không thế lực, lại không có chàng nào bên mình.

- Tạ Văn Chi đã tính gì với em chưa?

- Anh ấy đã xin cầu hôn với em.

- Em thì sao?

- Rán nhắm mắt mà đồng ý.

- Em à, chị khuyên em nên mở mắt ra, mà cần mở cho thật lớn nữa kìa.

- Chị nói thế là ý gì?

- Chị muốn hỏi, Tạ Văn Chi có thể tin tưởng được không?

- Điều đó thì khỏi cần nói.

- Chị nói thẳng với em một điều, theo nhãn quang của chị thì Tạ Văn Chi có những điểm không mấy chân tình, nhưng khó nói ra nó là điểm gì.

- Đương nhiên chị không mấy thích những chàng trai có tác phong hào hoa như Tạ Văn Chi.

- Không phải vậy, mà chị không muốn đi dự thêm một hôn lễ lần thứ ba của em.

- Thực ra, lần thứ hai này chúng tôi cũng không muốn nhọc lòng đến chị, chớ đừng nói lần thứ ba.

- Nếu không đúng theo suy luận của chị, khuyên em cũng đừng buồn.

- Chị nói gì em cũng không tức giận, bởi em không tin ở thuyết của chị là đúng.

- Tính chùng nào làm nàng dâu lần thứ hai đó?
- Chùng 10 ngày nữa, chúng tôi sẽ đến pháp đình làm chứng thư kết hôn, không muốn có ai tham dự.
- Kể cả ba má và chị nữa.
- Ồ! Em thấy rằng lễ cưới có người đông đảo sẽ không mấy thích hợp cho hoàn cảnh của chúng em. Em đã thuyết phục ba má đồng ý rồi, riêng ý chị thì sao?
- Hiện giờ việc hôn nhơn của em, chị không muốn có nhiều ý kiến, vì hiện giờ chị không còn là một người có ý kiến tốt của em nữa.
- Chị yên chí đi, lần này em ưng Tạ Văn Chi, dầu có xảy ra thế nào chẳng nữa, em không bao giờ ăn năn cả.
- Chị cũng ước nguyện đừng xảy ra ngày đó.
- Cám ơn chị.

Lộ San nắm tay Lộ San, tay người chị thương yêu em bỗng nhiên run lên. Lộ Ni cũng không hiểu mình đang lo sợ những gì xảy đến cho người em quá nông nổi? Khi Lộ San trở về phòng. Lộ Ni bỗng nhớ đến Khổng Vân, nàng khát vọng ngày trăng mật say sưa mau đến giữa chàng và nàng.

Ngoài vợ chồng lão Châu và Lộ Ni ra, không ai biết Lộ San và Tạ Cách Luân kết hôn nhau. Họ lặng lẽ dắt nhau đến pháp đình thành lập chứng thư kết hôn.

Sau khi Cốc Minh ly hôn, người âm thầm lo lắng cho Cốc Minh nhất là lão Vương, lão e cho chàng quá buồn rầu mà sanh bệnh, bởi chàng chính là giọt máu của lão sanh ra.

Ngày nọ, nhân công việc rảnh rang, lão bèn lái xe đến nhà Lộ San, tay lão run run nhận chuông, người tớ gái ra mở cửa, lão Vương ngổ ý muốn gặp Lộ San, cô tớ gái vào gọi Lộ San, khi nàng ra cửa nhìn thấy lão Vương nên kinh ngạc hỏi:

- Chú Vương! Lâu quá mới gặp, chú mạnh giỏi chớ?

Nghe lời nàng hỏi lão rất ngạc nhiên vì lão lái xe đến đây là một việc rất mạo hiểm rồi. Giây lâu lão mới trả lời được:

- Thưa cô, lâu quá đến thăm cô, cô vẫn mạnh?

- Cám ơn chú, xin mời chú vào nhà.

- Cám ơn cô.

- Chú có chuyện chi cần cứ nói đi!

- Thưa cô, cô cho phép tôi được mời đến quán cà phê gần đây, dùng với tôi một ly lấy thảo.

... Nghe lão mời, Lộ San vô cùng kinh ngạc.

- Và cũng là điều cảm kích vô cùng. Sau đó, tôi xin phép bàn với cô một vài lời thô thiển.

Suy nghĩ giây lát, nàng dịu giọng:

- Chú Vương! Đối với chú tôi vô cùng kính trọng. Chú đừng dùng đến tiếng cảm kích hay không cảm kích. Khởi cần phải uống cà phê, vào nhà ngồi nói chuyện đường hoàng, hoặc đứng tại đây nói chuyện riêng rẽ cũng được.

- Nếu cô cho phép thì đứng tại đây càng tốt.

- Chú vương, chú hãy nói đi! Tôi không bao giờ có thành kiến gì với chú.

- Xin cô tin nơi tôi, cuộc tiếp xúc với cô hôm nay, tự nơi tôi mạo muội đến đây, chớ hoàn toàn không chịu lệnh ai cả.

- Hay lắm.

- Thưa cô. Từ ngày cô ly hôn cùng cậu Minh, cậu ấy đã trở thành người buồn thảm trầm lặng, có lúc tôi đưa cậu Minh đến trường học, cậu Minh vẫn ngồi yên lặng, không biết xe đã đến đâu. Khi tôi gọi cậu Minh thì cậu mới giật mình như tỉnh giấc chiêm bao, lắm khi tôi xót thương cho hoàn cảnh của cậu mà sa nước mắt. Bởi tôi biết cậu Minh vì quá thương yêu cô mà ra. Thưa cô, theo ý tôi hiểu, cậu Minh là người thành thật, đến người tôi tớ trong gia đình, cậu ấy vẫn luôn luôn tôn kính, chỉ vì một chuyện hiểu lầm mà đôi đảng xảy ra chuyện phân ly. Thưa cô, mỗi khi Tiểu Lộ và Nhị Lộ kêu khóc đòi má, cậu Minh chỉ ngồi bẹp trước mặt chúng mà khóc. Cô có biết, đôi đòng lệ của cậu Minh chỉ nhờ người mẹ hiền lau, khăn lau giòng lệ đó, đều do tay lão Vương này mang đến.

Lão Vương ngừng giây lát cho qua cơn xúc động rồi tiếp:

- Thưa cô, tôi rất lo ngại cho trẻ nít nó quá rầu buồn mà sanh bệnh. Cô vẫn biết, trên đời này thiếu gì cảnh ngộ "gương vỡ lại lành", tôi chỉ có điều yêu cầu cô nên lượng thứ cho cậu Minh, cũng như cô thương đến Tiểu Lộ và Nhị Lộ, chắc chắn cậu Minh sẽ đến rước cô với sự vui mừng như điên loạn.

- Chú Vương à, thấy chú khổ tâm, tôi vô cùng cảm động. Nhưng việc vợ chồng nào phải trò đùa, muốn đi thì đi muốn về thì về. Tất cả trở thành quá khứ, tôi không còn xét suy gì nữa. Chú vẫn biết, người đàn bà tuổi còn trẻ, khi ly hôn tức nhiên phải tìm đối tượng mà kết hôn.

- Nhưng cậu Minh yêu cô, chắc phải hơn những chàng trai khác.

- Điều đó tôi cảm ơn chàng, nhưng vấn đề yêu đương nó không phải đơn thuần phiến diện, nếu tôi yêu chàng thì không đến đâu phải ly hôn. Tại sao tôi không yêu chàng, chắc chú đã biết?

- Chỉ là điều hiểu lầm mà thôi.

- Dầu môi son trên áo lót, không phải là chứng cứ xác thực hay sao?

- Chà! Điều đó chắc cậu Minh không lưu tâm đến.

- Chú Vương, lời chú vừa rồi, khiến cho tôi có một phản cảm. Nếu như Minh mà tiểu tâm, nếu tôi không phát hiện chàng có tình riêng, chắc chắn tôi sẽ bị chàng giả dối suốt đời.

- Cô đừng hiểu lầm, không phải tôi nói như ý cô nghĩ. Theo ý tôi, cậu Minh không biết dầu môi son trên áo lót từ đâu mà ra. Cô nên nhớ, cậu Minh đã quì mà thề với cô mấy lần, điều có chứng minh cậu đối với cô rất thật tình.

- Chú Vương, chúng ta đừng tranh luận nữa cũng chẳng ích gì. Bất cứ hoàn cảnh nào, tôi vẫn kính trọng chú là đủ rồi.

- Xin cô thứ lỗi, bởi tôi quá đường đột với cô.

Lộ San cười tỏ vẻ dễ dãi, rồi hướng sang đề tài khác:

- Xin mời chú vào nhà ngồi chơi!

- Cảm ơn cô, cho phép tôi về. Hẹn gặp lại.

- Xin mời chú khi nào rảnh cứ tự tiện đến chơi.

- Nếu cô cần đến xe, xin gọi điện thoại, tôi sẽ đến ngay.

- Cảm ơn chú.

Lão Vương mang tất cả sự thất vọng ra về. Lộ San đứng thẫn thờ giây lát bèn trở vào nhà. Lòng nàng cảm thấy cuộc tiếp xúc với lão Vương thật vô vị.

Mỗi ngày rảnh rang không có việc chi làm. Lộ San cảm thấy vắng lặng khó chịu. Nếu chưa tan sở thì không thể tìm Tạ Cách Luân. Nàng nghĩ đến Tiểu Lộ và Nhị Lộ nếu nó là con của nàng và Tạ Cách Luân thì hay biết mấy. Nếu cha mẹ của Luân được như cha mẹ của Cốc Minh, thêm có cả những tội tở trung hậu như lão Vương và bà vú thì hạnh phúc biết chừng nào?

Tuy nhiên, nàng chưa hề biết cha mẹ của Luân ra sao nhưng nàng hy vọng được hiền hậu như cha mẹ của Cốc Minh.

Điều cần yếu là, nàng ước mong sau khi kết hôn với Luân, nàng và chàng sẽ ở riêng là hay nhất.

Đó là vấn đề tương lai, điều tối cần là Tạ Cách Luân yêu nàng thì việc gì cũng vượt qua tất cả. Không cần có xe riêng, không cần nhà cao cửa rộng, chỉ ở chung với chàng trong một gian phòng nhỏ hẹp thì nàng cũng vui rồi.

Càng nghĩ chừng nào, nàng càng tự tin sẽ có đầy đủ hạnh phúc cùng Tạ Cách Luân.